

Andrije. Tad je baš bijesnio građanski rat između Splita i Trogira, u kojem je knez Andrija pomagao Splićane i nanosio velike štete Trogiranima. Trogirani, kako se čini, nijesu ni njemu ostali dužni, već sa svojim lađama dođoše do Korčule, te tu oteše jednu lađu, za koju držahu, da je vlasništvo kneza Andrije ili Korčulanana. Hvarani na to tvrdeći, da je to hvarska lađa, zatražiše od Trogirana, neka im je vrate, ali to isto zahtijevahu i Dubrovčani tvrdeći, da je njihova; Trogirani tada pisahu gore citirano pismo Dubrovčanima, u kojem vele, da će im je predati, ako je prime pod zakletvu. Boje se pak, da bi je Dubrovčani mogli primiti tobože kao svoju i dati je uistinu natrag ljudima Andrijinim, dotično Korčulanima, jer Dubrovnik tada bijaše u dobrim odnosima s Andrijom; stoga im postavljaju uvjet, da to ne smiju učiniti. Vidimo dakle, da Trogirani tretiraju i Korčulane kao svoje neprijatelje, i to sigurno zato, što su podanici kneza Andrije.

Što je bilo dalje s Korčulom do g. 1254., teško je reći; isto je tako teško reći, čiju li je vlast Marsilije te godine zamijenio. Vidjesmo, da su i o počecima vlasti Marsilijeve pisali razni historičari, ali su se neki od njih tako neodređeno izrazili, da svojim pisanjem nijesu htjeli ili mogli to pitanje konačno riješiti. Jedino nam potpuno jasno kaže Radić, da su Zorzi oveli Korčulu zahumskim knezovima, Kretschmayer, da ju je Marsilije oteo Stefanu Urošu I., i Klaić, da je tada bila podložna ugarsko-hrvatskom kralju. Razmotrimo dobro, što izvori kažu o početku Zorzijeve vlasti. Andrija Dandolo veli za Korčulu, da su bili »absque regimine fluctuantes«, dakle kolebajući se bez vlade, i da su uz stanovite uvjete primili Marsilijevu vlast, ali nadodaje »non tamen sine ducalis honoris dispendio«. Što znače ove posljednje riječi? Mislim, da se može njihov smisao shvatiti na dva načina: ili je to bila više obiteljska Zorzijeva vlast, a ne direktno mletačkog dužda, ili je bila potrebna duždeva vojnička pomoć, da Marsilije postigne svoj cilj. U ovom bi posljednjem slučaju Marsilije silom nagnao Korčulane, da mu se pokore. Sudeći pak po uvodnoj pjesmi statuta, Korčulani su sami dobrovoljno poslali poslanike u Dubrovnik i zatražili, da im on bude knez. No tu je pjesmu spjevao svećenik Antonije Galoppa po kneževu nalogu, te je moguće, da je on, slaveći kneza, čitavu stvar malo uljepšao. Teško je dakle reći, da li je Korčula svojevoljno pristala uz njegovu vlast ili je bila nagnana da sklopi s njime ugovor, kojim ga uzima za kneza.